

ALİ ASLAN

23 Haziran'da neyi oylayacağız?

E krem İmamoğlu bir süredir uluslararası basın ilgi odağı. Amerika'nın amiral gemisi *New York Times* İmamoğlu'nu "iktidarın adayı" karşısında mağdur konumuna koyup adeta bir özgürlük mücadelecisi olarak lanse ediyor. Fransız *Le Monde* gazetesi ise İmamoğlu'nu uzlaşmacı ve gözü pek bir siyasetçi ve çevreye saygılı bir belediye başkanı olarak sunuyor. Yine bir başka Fransız gazete *Liberation* İmamoğlu'na yönelik birleştirici ve sandığa sahip çıkan demokrat bir lider yorumunda bulunuyor. Bir başka Fransız gazetesi *Le Figaro* ise İmamoğlu'na dair seçimde hakkı yenmiş ılımlı sol popülist bir lider portresi çiziyor. Yine Amerika menşeli *The Atlantic* dergisi İmamoğlu'nun birleştirici sol popülist bir siyasetçi imajıyla Türk siyasetinde büyük bir boşluğu doldurmaya aday olduğunu ileri sürüyor.

Tüm bu yayın organlarına göre İmamoğlu Türkiye'nin Obaması. Bilmeyenler için söyleyelim: Obama özgürlükçü ve ılımlı çizgisiyle halkın gönlünü kazanıp küreselcilerin borusunu çalmış bir siyasetçiydi. Tam da bu nedenle parlak bir şekilde başlayan siyasi kariyeri büyük bir fiyaskoyla sona erdi. Başkanlıktan ayrıldıktan sonra Trump'a karşı açıktan cephe almasına karşın Amerikan halkında pek bir heyecan yaratmadı.

Yerli Obamamız olduğu iddia edilen İmamoğlu'nun uluslararası basın tarafından el üstünde tutulmasını nasıl yorumlamak gerekir? Biliyoruz ki uluslararası siyaset sıfır-toplam bir oyundur. Bir ülkenin ya da toplumun kazanması diğerlerinin kaybetmesi anlamına gelir. **Öyleyse bir süredir açıkça Türkiye karşıtı bir siyaset izleyen Batılı ülkelerin merkez medya organlarının İmamoğlu'nu desteklemesinden şunu anlamamız gerekir: İmamoğlu kazanırsa Türkiye kaybeder.** İmamoğlu'nun kazanmasının kendi çıkarlarına yarayacağını düşünerek seçime müdahil olduklarını söylememiz gerekir.

İmamoğlu'nun ve temsilcisi olduğu siyasetin kazanması Türkiye'ye ne şekilde kaybettirecektir? Türkiye'de siyaset uzunca bir süre Batıcı elitler ve toplumsal uzantıları ile milli irade siyasetinde bir araya gelen yerli-millî güçlerin arasındaki mücadele tarafından belirlenmektedir. Demokrat Parti, Adalet Partisi, Milli Görüş partileri, Anavatan Partisi ve son olarak **AK Parti** milli irade siyasetinin temsilcisi oldular. CHP ve zaman zaman da merkez-sağda yer alan elitist partiler ise milli irade siyasetinin karşısında yer aldılar.

Uzunca bir süre Batıcı elitist siyaset milli irade siyasetinin başkaldırısına rağmen hakimiyetini devam ettirdi. Ancak son on yedi yılda Türk siyaseti büyük bir dönüşüm geçirecek elitist siyasetin hakimiyetinden milli irade siyasetinin ve dolayısıyla demokratik bir siyasetin kontrolüne girdi. Milli irade siyaseti Türkiye'nin iç, bölgesel ve uluslararası siyasette milletin çıkarlarını merkeze alarak hareket etmesi sonucunu doğurdu. Elitist siyasetin hakim olduğu dönemde Türkiye siyaseti Batı'nın ve onun ülkedeki

temsilcilerinin çıkarlarını merkeze alarak şekilleniyordu. Bu düzenin değişmesi Batı'yı oldukça rahatsız etti. AK Parti ve özellikle de Cumhurbaşkanı Erdoğan'a yönelik organize bir şekilde otoriter ve radikal terör destekçisi suçlamaları yöneltildi. Bu kara propaganda FETÖ başta olmak üzere muhalifler tarafından sahiplenerek iç siyasete taşındı. Muhalif yazar-çizer takımı koro halinde bu ve benzeri söylemlerin etrafında şekillenen bir siyasetin ötesinde bir siyaset sunmamaktadır.

Türk demokrasisine ve bağımsızlığına zarar veren bu siyasetin millette bir karşılığı bulunmamaktadır. Ancak geldiğimiz noktada muhalefet bu demokrasi-karşıtı ve mandacı siyasi emellerini gizleyerek halkın önüne yerli-millî görünümlü çakma adaylar koymakta ve siyasi mücadele dilinde de tikiyecî bir çizgi benimsemektedir. Bu taktiksel gizlenmenin iktidara gelmez bir kenara bırakılacağına dair hiçbir şüphe yoktur. Muhalefetin amacı yönetmek değil yönettirmemektir. Muhalif cehahta zaman zaman dışarı sızan iç tartışmalarda bu durumu gözlemlenmek mümkündür. İmamoğlu'nun laik bir dünya görüşüne sahip olup olmadığına dair yapılan tartışmalarda

önemli olanın AK Parti'yi yıpratmak olduğu ve buna katlanmak gerektiğine dair telkinler dile getirilmektedir. Aynı şekilde köprüyü geçene kadar bu çizginin korunması gerektiği, köprü geçildikten sonra yani iktidara ulaştıktan sonra bildiğimizi okuruz çağrılarını dolaşımda yer almaktadır. Belki de muhalif kanatta bu demokrasi-karşıtı ve mandacı oyunu en açıktan oynayan siyasi aktör olan HDP için AK Parti'yi geriletme başlı başına bir amaç haline gelmiş durumdadır. **AK Parti'yi geriletmenin millî iradeyi ve demokrasiyi geriletme olduğu aşikardır.** Şayet millî iradenin siyasi örgütlenmesi olan AK Parti ve lideri Erdoğan zayıflarsa ülkenin güneyinde yapım aşamasında olan PKK güdümlü ABD kuklası devletçiğin inşasının mümkün olduğu inancı taşınmaktadır.

Özetle 23 Haziran sadece İstanbul belediye başkanı seçimlerinden ibaret değildir. **Muhalefet olası bir seçim zaferi sonrası cumhurbaşkanı ve meclis seçimlerini erkene alma hesapları yapmaktadır.** Son dönemde muhalifler tarafından inceden inceye ısıtılan Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın liderliğinin krizde olduğu iddiaları boşuna değildir. İmamoğlu kampanyası meselenin bu yönünü gizlemeye çalışsa da muhaliflerin yerli-millî siyasete yeni ve çok daha güçlü bir saldırı başlatacağı açıktır. Dolayısıyla 23 Haziran'da demokrasiden ve ülkenin bağımsızlığından yana olanların mutlaka sandığa gitmesi ve oylarını bu bilinçle kullanması gerekmektedir. **Aksi taktirde 1950'lerden beri küçük adımlarla ilerleyen milletin iktidarı büyük bir yara almakla karşı karşıya gelecektir. İmamoğlu kazanırsa millet kaybedecektir.**

Yasal Uyarı: Yayınlanan köşe yazısı/haberinin tüm hakları Turkuvaz Medya Grubu'na aittir. Kaynak gösterilse veya habere aktif link verilse dahi köşe yazısı/haberinin tamamı ya da bir bölümü kesinlikle kullanılamaz. Ayrıntılar için lütfen tıklayın.

YAZARIN ÖNCEKİ YAZILARI

Tüm Yazıları >

- > **CHP'nin adayı: demagog mu, Truva atı mı? (1.6.2019)**
- > **Popülist CHP (18.5.2019)**
- > **Türkiye ittifakı ne anlama geliyor? (27.4.2019)**

